

SZÉNÁSI MIKLÓS

FAUSTUS TANÁRSEGÉD ÚR

Megjelent 1995-ben a Széphalom Könyvműhely gondozásában.

TARTALOM

SZEÁNSZ A MÚZEUMBAN

Birodalmi alkony
Szeánsz a múzeumban
Egy kézirat hőse
Teréziáról
Változások
Festett város
Holdas perspektíva

ROVARDIVAT

Ajánlólevél török időkből
Új középkor
Hajnali oroszlán
Arnold
(most ehhez van...)
Intermezzo
Varázsének
Egy motívum szépsége
Fogannak a szentek
Valentin Myra festő
Élmény

FAUSTUS TANÁRSEGÉD ÚR

Nyitány
Őszi babona
Merlin visszatér
Macskaének

Faustus tanársegéd úr
Kiből lehet baseball-sztár?

Metszet
Nászút
Christo-genezis
Gauguin nyomában
Dobozcivilizáció
Lázár
Ifjúkori képmás
Két költemény
Analitikus, hideg és mechanikus
M. úr szombat éjjel mulat
TV
Alexandria
Búcsúlevél

ZÓNAKÖZ

(Figyelő játékot játszik...)
(Alakváltozásai következtében...)
(az állatkert szomorú lakói...)

LÁTHATATLAN CSIGA

A galamb örökösei
Ragyog, ragyog
Láthatatlan csiga
Az utolsó római császár

SZEÁNSZ A MÚZEUMBAN

Birodalmi alkony

Ápolt sírok ezek, száraz emlékművek.
Római számok vezetnek
a cél felé,
ahol mindenről más jut eszembe.

Geometriába hajlik a fény,
introvertált lapályon döbbenet:
a szépség
akár bizalmasan vonzó is lehet
anélkül, hogy tolakodón
magához szorítana.

Szeánsz a múzeumban

törött asztaloknál temetjük magunkat
Sir Arthur
Sir Gawain
Sir Lancelot
halottak
de ujjaikkal mégis
az asztal peremébe kapaszkodnak
míg ránk zuhan étel és ital
és törött lesz testünk is talán
ezen a képtelen utolsó vacsorán

Egy kézirat hőse

expedíció egy füzet felszínére
bizonytalan füst keleten
a vonat is papírból készült
sápadt nap cellulóz egeken
üdítőt kívánok (még hosszú az út
Timaráig ahol a folyók
kanyart írnak le és át-
hullámszik a negyedik földre
mint tükör falán a lámpafény)
szerecsen kalauz kopogtat
jegyet kezel és marad a remény
hogy előbb érek haza
postabélyeg nélkül is
mint a történet tetőfokára ér

Teréziáról

Minden minden apró
elem romlandó volt
Teréziában

Hajnalban ébredt ha
csörgött az óra
lámpát gyújtott
a konyhában
kavart még cukrot a kakaóba

Aztán az első buszon
ásított hármát-négyet
Korán járt dolgozni
mint a pékek - - - - -

egészen addig a napig
mikor talált a földön
egy alig használt nevet
s lett így Mária
s maradt Terézia

s boldog volt már
hisz királynők kezében
akad előbb-utóbb
más is túl reményen

Változások

A szentpétervári szajha a gyárból újra utcára kerül
Sós hártján keresztül nézi a napot
Kisétál a mólókhoz ám a tenger kiszolgáltatót már másokat is
Tatjana Ivanonva most a kórházak felé veszi az irányt
gombolgatja blúzáat hogy hatna vonzóbbnak a
külföldiek előtt
de Szentpétervárott nincsenek turisták
Kijev is elnéptelenedett és az utolsó Lenin-szobrocskát egy
költő asztaláról kobozták el aki hiába bizonygatta:
csak papírnehezék volt az öreg

Festett város

mintha estefelé járna
már hajnalban
acélos az ég
esett! képtelen vagy

irányítani lépteidet
mintha valaki várna
úgy sietsz
az örökké zárvatartó
üzletek utcájába
és csalódottan fordulsz
hátra
mikor kilencet üt
egy közeli tornyon
az óra
világos van
és a lehúzott redőnyök
egyikén sincs
kukucskáló
hogyan valaki nézne
és elmondhatnád
hogyan kalandos út volt
megérte...

Holdas perspektíva

Íme a város! végig-
kalauzollak az éjszakán
és bátor ismeretlenekről
mesélek, akik közel férkőztek
hozzám, mert mosolyuk volt,
arcuknak körvonala a
házak kiugró sarkainál,
hajuk volt és kezük
lobogott talán, nem szóltak,
amikor szerettem volna
hangjukba temetkezni és
máskor léhán mulattak, itták
a bort és rúgták,
görgették a nyarat...

íme a város! van még esély,
hogyan elhordd magad!

ROVARDIVAT

Ajánlólevél török időkben

egy XX. századi ifjú lehetne bég ha korábban
töröknek születik s netán tiszt lesz
apjáról mondta volt egy történelemtanár: fiam
maga épp olyan mint ők csak turbán és kecske-
szakáll hiányzik
 így nézett ki éppen így nézett ki
hősünk is azaz én
mikor törekvései kedvét nem szegte
rút kultúr-erőszak s tépett verseit
jónak vélte bent a lelkiismeret s a váteszi parány
segítségért a közhöz ekképp fohászkodott:
 ha engedik e költő óriás lehet talán
csak
adjanak némi juttatást
 s a verseit
 tekintve zilált
lélekállapotát
 fogadják sokkal nagyobb szeretettel
mint ő nyújtja át

Új középkor

Látlak deformált őszi tájban
macska-ösvényen suhanni,
erőművek árnyékára vetített
filmekben látlak
asszonyod hajáról zuhanni
a hajlatokba gyűlt
tavak vizébe... A gépek titkos
kamráiból köd sziszeg.
Kegyetlen évszak tárnáiba hull
az utolsó félsziget.

Hajnali oroszlán

- kísértés -

lázalomra ébredsz Hajnal előtt oroszlán jön
érted a szeretkezés piramisai térdre
omlanak Titkos zenéje sötéten
gyűrődik párnád alatt az idő
belelélekül a kegyetlen izgalomba Az

oroszlán lakkozott körmökkel véred
veszi Megszereted a várost - a lombikot
fény felé tartja - megszereted
mielőtt arany szigonyok és harsonák
és tükrök érkeznek hozzád ajándékba
Megérted az oázisok porlepte burnuszai
és a tengeren csattogó vitorlák honnan
és hová Megérted a vörösre rúzsozott ajkak
fintorát mielőtt a kertben felejtett
poharak szélén lecsapódik a harmat és
kedvesed testéből elszáll az éjjel
Mozdulatainak karjának lüktető ölelésével
nem vetekedhet sem tenger sem város
sem mágikus állat Csak az ismeretlen

- sötét hullám -

már elcsitul pedig órákig ázott
a tükör vizében
míg érte jönnek kötélén szárad

Arnold

vérezik Arnold keze Fűrészpor száll
a szőnyegről
a sarokban sápadt Jézuska
fénylik Engedjétek hozzám
ne engedjétek hozzám
Arnold keze vérezik Jeges ujjai
a karácsonyi plüssmackót
„itt és most” kivégzik

Megjegyzés: „...az írás minőségét mégegyszer
lelkiismeretesen megvizsgáltuk...”
Minőségi igazolás egy írógép dobozából

most ehhez van kedvem
három ujjal fogom az ollót
hárommal ennyi maradhat
és gyengéden darabolni kezdem
az órás kezemről ujjaim
egy újságpapírral bélelt
szemetesbe nagy műgonddal
természetesen mert a közelben
macskám ólálkodik és igazán
nem szeretném ha alattomos pofával
nyalná a vért a padlóról
ezenkívül a csontok aggasztanak

mert az olló nem svédacél
és garanciát a minőségre
hogy vágja a csontot más
aligha adhat ezért igyekszem
halkan csinálni csukott ajakkal
feleségem alszik elég ha tompa
hangot adnak a papírral
találkozó ujjdarabok minek is
költeném fel csak zajolna itt nekem
és próbálná megakadályozni
hogy egyszer én tegyek valami
csudadolgot ahogy egy görög
templomot gyújtott az emlékezetnek
egy csehszlovák pedig önmagát

Intermezzo

Monsieur Zola - lehetett más is
csak egy a lényeg
neve másképpen csengjen mint a nyelv
amit beszélek -
kávéházban ült és pörölt a sorssal
- a művészek! mind ilyenek -
nem rendelt újabb kávét
csak bámult az utcára és kenyéréhez
titokban fokhagymát evett

Varázsének

Stella Braun nyomán

„Új hold, új király
Sybilla udvarába vár
a csonka tornyok
mocsarába táncoltatsz pohár

vert réz, ó-arany
átsejlik rajtam az átok
hegedűm hangját
hallgatják tépett hajú lányok

és részegen és boldogan
iromba lelkű dalnok
botorkál és énekel
és várja őt a csarnok

Egy motívum szépsége

Stella Braun nyomán

Kedvesem, Psziché, Ön
szégyelli magát, mert ember!
a törött kancsókat
szégyelli a tenger fenekén:

Werthert szégyelli, s a tiszta
beszédet, ahogy apja szólt,
ha emlékszik még
a korra, midőn a szépség

több volt - s most remeg:
szentimentális leány, s ha szólna:

épp dadogna néhány zavart mondatot,
franciás ízzel ---
s talán haldokolna...

Fogannak a szentek

- vendégjáték -

Tolmács nélkül is félreértettél.
Kihasználtad a nyelvet?
Vagy szerzetesnek állottál?
Bomlásod páholya árnyékba vár.
Ha felemeled a kezed, találsz egy gombot.
Fordíts gyengéden balra.
A készülék hangosabb.
Most ellenőrizd a különbségeket.
Amennyire eleven, annyira halott.
Amennyire halott, annyira él.
Nyelv és téboly.
Téboly és tettek.
Látod, így.
Tőled távol.

Valentin Myra festő

Valentin Myra festő szódáspoharak tartalmát örökítette meg, az
átlátszó alig-valamiben úszó buborékokat s a falon túl iszonyú
görbületben a szobát -

Valentin Myra évek óta nem hordott szakállt, de úgy sétált a főutcán,
mintha Szentpétervárott bolyongana, ahol salétrom-ízű árnyék csorog
az épületek homlokzatáról és boldogok a nem-boldogtalanok -

Valentin Myra csapdát állított a csendből magának, s hogy túlélje,
megmérgezte a vasárnap délelőtti készülődést - Óraütéskor úgy szaladt
el, mintha lenne egy hely, ahol a szökevény és őrült festők menedéket
találnak.

Élmény

Ikonosztázián túl a piknik
legendás partját
vidámparkok és vesztőhelyek
övezik teraszos kávézókkal

tegnapi víz a sátrak tetején:
a kereszténység bűvöletétől
távol egy fegyenc-arcú
költő verseket lapátol

FAUSTUS TANÁRSEGÉD ÚR

Nyitány

nem a kövér énekesnő
 remegő tokával
nem a templom az otromba
 öntött harangokkal
nem tehenek tiporta
 csapás a földeken
nem az átok sújtotta
 lidérc a földeken
nem a püspök, nem
 viaszos prédikációja
nem a színház-csarnok
 szétdobált jegyekkel
nem görnyedő tébolyát
 kapkodó görcs mester
nem vibráló kocsmá
 lassan mért szeszekkel
nem a föld
 nem a szénbányák
nem a jég
 nem a jég hátán

egy dallam vonul elő a múltból
eleinte réveteg titokban
aztán zörögve mint az orkán
s végül mikor a kést az övről
szelíden lecsatolják

Őszi babona

„Póklábakkal teli a város
A pupilláján repedés
mintha kővel hajították volna
vérben forog az egész

Rossz nedvek hajszojják előre
Napok óta nem látni holdat
A kuruzslók szerint három fej
vöröshagymától megtisztulhat

Merlin visszatér

Fehér árnyak a fák közt,
s az ablak szabálytalan
repedésein át
halottnak látszik a föld.
Október vége van,
jegyezzék falra sérelmeiket.
Holnapra ígérték érkezését,
nyelvek és terek nélkül
zuhan alá az égből
és borsónyi arcán a derű
tisztán veri vissza a záport,
ami az Önök szeméből pereg.
Október vége van most,
előre kérem: integessenek.

Macsakaének

Őrzöm az ösvényt. Autók gázolnak
halálra, de felszálló füstjükön túl
lerázom sebeimet és újra állok.
Alkonyatkor árnyam körbefut: lámpa-
gyújtás botos emberek nélkül.
Őrzöm hideglős múltját annak,
ami a horizonton készül.

Faustus tanársegéd úr

„kezdetől a kísérletezők kíméletlen törekvése
a szálnalmas akarat-küzdelem a törekvés
szabadossága erkölcstelenül és gyatrán olykor
áldozatul dobva szeretett lényeket szeretetlenségért
cserébe hogy a holdfény a bogarak páncéljának
szabad szemmel láthatatlan titkai őrizzenek
valamit a kísérletről a szenvedélyek szokássá
válásáról -”

Az angyal a lépcsőházban felbuktatott
szeretett volna legalább egyszer vétkezni
Lehetnék most én is angyal
de hány és hány szerencsétlen bukna fel
ízléstelen vágyaim miatt?
Az angyal a lépcsőházban tette a dolgát
Aligha véletlen ha engem választott

Kiből lehet baseball-sztár?

„megvalósítom magát uram csak néhány
apróság a szervezetéből szív
máj vese homloka felett halovány fejbőre uram
megvalósítom álmait uram
ahogy Hollywood megvalósított már
néhány aberrált csodát ahogy ön képze-
li csak öleljen át mintha lélekkel bírnék
magam is és taszítson könnyű táncba
mint éretlen de léha nőcskét
közeli halálba rút szerelem
a panzió s az inasok s a könyvtár
s a garden party természetesen
csupa kézzel mintázott pohár
uram csak öleljen át bátran
szeretne kínai cirkuszt és rugalmas
kínai táncosnőt az ágyban
és vad csodát vadászatot
kandalló fűtötte tágas szobában?
uram csak öleljen bátran
s higgye önért dobog minden
olajos munkásszív a gyárban
mely fölött öles betűkkel büszke tábla hirdeti
tulajdonosi jussát higgye csak
és öleljen öleljen bátran
mert festéken fut már a hír és holnap
országnyi tömeg ujjong és eped
e roppant szerencsén
és tartsa meg nyugodtan máját és szívét
és maradjon helyén a két vese a haj
amit kérhetnék önként adja majd”

metszet

lelkem térképén
pontatlan és kusza vonalak
feszített csend
és metszett pohár
vetett ágy a zörgő éjszakában
bársony nélkül
és hideg pohár
hideg pucérság
egy holdas, szeles éjszakán

otthonra vágyom
másnak a kezére
ahogyan birtokba veszi életem

Nászút

most imbolyognak a tükörvilágban
hajukon ragadós permet
Ajándékba ígérték nekik a pókhálós
termet s a mozaikról
az évszázados port felsöpörték
„Érezzétek meg a túlsó világ
múlhatatlan illatát”
és utánuk dobtak egy csokor
préselt orchideát

Christo-genezis

ez a sugárzás talán
felvilágosít a dolgok állásáról
színeképelemzésnek
vetem alá az erdőt
ahol bármikor
utat véthet a vándor
követem a szivárvány vonalát
próbálok tanulságot találni az ívben
de lemondok a fizika törvényeiről
önként amikor a szó
egyenértékű lesz a tettel

Gauguin nyomában

A szüzesség nemtelen állapota
azonos a korai föld mára
érthetetlen éghajlatával:
viharos erdők és éhes hasadékok
fényben, fény alatt.

A fáknak egyszerű életük van:
könnyedén a sivatag felé nőnek
vagy idejében homokba fulladnak.

Nem seperhetem le a homokot
a betemetett makettek városáról,
a vetemedett székről,
ahol az első világ embere üldögélt
tenyerébe támasztva állát.

A labirintus őrzője volt
dokumentumaimnak: nem vezetett sehova
és nem is vezethetett volna.

A gyümölcsöt tartó nőalak
jelentése módosult:
nem bünt hordoz
a levelekkel bélelt tálcán,
hanem szeretetet melle idomában.

Amit szeretettel adtak, azt
mi is szeretettel adjuk
vissza a földnek, a föld
tetején hunyáskodó élősdj,
népes seregnek.

ahogy elhagyjuk tahitit
távolodunk
a vizek közelségétől
a tengeren
az ég uralkodik
melyik szektorban nincsenek angyalok
ahol szabadon
káromolható a szellem

Egyes síkságokon még
látható a szeretet
az egyenlítő
szenvédélyes rohanása iránt,
a földkerekség azonban
kezdetől szükségtelen
és játékaink
csupán az idő gyorsítására szolgálnak -
mondjuk ki a diktátorok merészségével,
hogy az örület fontos homokvihar
és minden égető homokszem,
amely látásunk központi szervét veszélyezteteti
élvezetet okoz.

Dobozcivilizáció

Tárgyak szolgálnak ki,
de horpadások sejtetik:
más vagy. Holnap talán
a bolygókra evakuálnak.

Lázár

Részvényeket vásárolt a családnak.
Hétfőn fordulat a tőzsdén.
Kedden gazdag vagy halott.
Szerdán koldusoknak járó temetés.

Osztatlan elismerést arat,
mikor este mégis jelen lesz
a koktélpartin és keresetlen
szavakkal közli: feltámadott.

Ifjúkori képmás

„borult időben készült
mégis hunyorogtál
kerestél valamit
egy arcon, egy illaton
most mozdulatlan
és töredezett a táj
rendet teremtenél
de alig emlékszel már”

Két költemény

de én a Poklokat keringem
könnyű motorral, zajtalan
csendesen futó golyóstollal
írom a beszámolókat
és kérem, küldjön
kávét, bármit, ami
emlékeztet és amit felejték

az utolsó évtizedet
csak felmázolták
próbálja kivenni
a tömegben kedvese arcát

oly foltos! oly ragyás!
e század
Bosch képein nyert
méltó ábrázolást

Analitikus, hideg és mechanikus

soradásaink történetét írják
az öntudatlan tettek
minden esemény érinti
figyelmünk tengelyét
amit hasznosíthat az én
kellően fokozott állapotban

hogyan is múlhatnánk? hogyan?
részben mások, részben önnön
vágyaink miatt hogyan?

az idő mérésére tett
kísérletek hiábavalósága
jel csupán a térképen
jelentés nélkül

ébredhet-e vonzalom koordináta-rendszer
objektivitása iránt?
beszélhetünk-e szerelemről
ponthalmazok relációi esetén?

s meghatározható centrum
ahonnan formális bizonyossággal
érezkelhető hogy sorvadunk
létezik?

M. úr szombat éjjel mulat

egy színházat meríték az éjszakába
egy színháznyi holtat meríték az éjszaka
 leplezetlen vizeibe s szólítom
 a parton örködőket távozásra
a halál siralmas és szégyenteli
 ceremónia
a színház halála kongó taps és
 fáradt széksorok és a szereplők
 halála a színház halála

hogy ég a függöny és a színpad
 és a széksorok
ki otthon álmatlan forog váratlan lángra
 lobban: karjában két konok
 kapaszkodás az ágyba
színház! színház! színház! az éjszakába -

nincs tűz
nincs égő frakk se égő primadonnák
színház sincs
se díszlet se függöny se pezsgőspohár

parasztok vagytok
ezt mondom a pincéreknek és a táblát
 hívom tanúbizonyságul a táblát
 mely fennen hirdeti a szerkesztő úr
 a néhai néhanap így a szöveg
 itt fogyasztotta első sajtóját
 s persze kávé
hát hagyjatok vagy a várost reátok borítom
 szánalmas parasztok
így ordibálok s fizetek végül de
 utára löknek és vérzek a veréstől

A részeg telefonhoz támo­lyog. Kotorász­ik zsebében, fény felé tartja a papírt. Torz napocska igyekszik keleten, néhány órányira innen. Nincs aprópénze. Akit hívna, az sincs. Harangoznak, dadogja, harangoznak a zajos folyón, istenem, a Styxen.

TV

A halogatás szünetjelei,
a gerincről képernyőre
vándorolt hangyák - - -
Hogy meddig bírod
e gigantikus süppedést,
mert holnap van, nézed az órát,
hogy meddig bírod?

/alexandria/

egy kávéház teraszán
szobrok, torz bábuk messziről
időtlen asztalok
 elfojtott vágy
érezd meg bőrödön lélegzetüket
 férfiak
 lakkozott körömmel

az erekben
képzelt halotti maszkok
olvadt viasza kering
kráter a szemek üregében
szerelem
undor
és megsemmisülés
hajnalban lilára színeződik
arcuk
egy kávéház teraszán

Búcsúlevél

Nem írt meg többet,
mint amit lehetett.
Az órák sürgették
vagy az időnek semmi
köze nem volt az írás
rondaságához: már
senki sem tudja meg.

ZÓNAKÖZ

Figyelő játékot játszik, ahogy nem tanulta ugyan,
de képességei szerint erre alkalmas,
ahogy más munkákra nem. Hajszálnyit
téved néha, mert képtelen összpontosítani
és száguldása végén
az erdők helyét öröklék a bűdös, ázott ember-
telepek. Ne tévesszük istennel össze,
aki felülről néz a dolgokra, mintha
hegyről nézne ösvények labirintusában
bolyongó vándorokra, kik csak közvetlen
útkeresztekre emlékeznek
és iszonyodva próbálnak igazodni a hegyhez,
mely roppant méreteinél fogva beleolvad
a világ elmosódott akvarelljébe. A játék
önmagáért való. Ha őszintén beszél,
hinni kell őszinteségének anélkül, hogy
eszünkbe jutna, mennyire sebezhető.

Alakváltozásai következtében áttetsző lett, mint
szakadék örvénylő levegője, könnyű
és mélyen sebezhető. Az albumában sorakozó
fotografiák segítenek felismerni,
de bármelyik elvonása a halmazból
idegent mutat. Köszöntsük szíves szóval,
kalauzoljuk a szellőzetlen, zárt szobák felé.
Ez a szék, melyről igazgatható a világ,
az ágy, mely értelmet ad. Forr már
teavíz is, sűrűsödik az alkonyat.
Zavartan nézi óráját, alig látszik a mutatók
derengő sietségében, hogy távozik.
Hiába szórtuk fel homokkal
a padlót, gondosan, lábának nyomát
nem találjuk másnap.

az állatkert szomorú lakói
vagyunk. tisztességtelen
volna búcsút venni egy
földtörténeti korszaktól
mielőtt leáldozna utolsó
napja is. az állatkert
őre látni próbál ezért
folyton emlékezik. alagutakat
fúr ujjával a levegőbe
és ezzel rácsozza körbe

a napokat ahogy képzelete
szerint az emberek szokták.
olyan régen él velünk
hogy közénk tartozik.
fogalma sincs arról hogy
valaha istennek hitte
magát de nyitott szívén
át foltos nagy ködökben
elhagyta minden ami
addig számított. nélkülünk
most gyámoltalan lenne
és éhes. néha éji vackunk
elé áll és sóhajtozik.
ilyenkor nincs szél a közeli
erdőben de az állatkert
szomorú őrre időjárási
frontot emleget.

LÁTHATATLAN CSIGA

A galamb örökösei

Az ereszre emlékszem. Csöpögött
a víz. Mindig, ha esett.
Az utcán alvó árkok vizén
másnap papírhajót úsztattam,
letépett lábú szöcskével fedélzetén.

Ragyog, ragyog

Megjegyzés: „... a lepketábor.”

Szombat ragyog. Lekéste a 8.20-kor
induló vonatot, de ne tulajdonítsátok
a véletlenek laza rendszerének,
hogy végleg a városban maradt,
mert nem lesz mindig így.

Illik hozzá nyugalma, akár színes
hal bordáiba a kés.

A centrum felé mélyút nyílik,
de onnan csak sodródni lehet:
használt rágógumiba is
hiába lép, pozíciója tarthatatlan.

Jól látja szublimáló arcotok,
barátaim, ahogy haladtok,
pillanattól pillanatig. Mert szombat
van. És még nem egészen diszkó -
de ragyog. Ragyogtok mind.

Láthatatlan csiga

a kezdet istenei ragyognak
végtelen vonaladon
ó horizont
ó tágasság jelentősége

ismerem uralkodói hajlamod
hisz nagyúr vagy
(a koldusokból
papagájokat formált az idő)

bizonytalan parkok ösvényeire
teríti haját
napok óta fűcsomókon él
szerelmes asszonyom

szokás ez
szombatok és szombatok jönnek

a végzet láthatatlan csiga
és szöveget zár sejtelveimmel

ezek a madarak megérették már az ember
röppenő nyilaira
éhes uram asztalánál
hanyagul formázott pohárban tengervíz

egyre vadabbul szorongatja
néhány boldogtalan
a napot tartó kötél
másik végét

szolgálataimért cserébe
szolgálok tovább

Az utolsó római császár

Uralkodom a tárgyakon. Darabokra
uralkodom a tárgyakat, ha
kedvem tartja. Péntek következik
szombatra és a telefonból
víz csöpög (mert kádba
mártottam, mert így tartotta
uralkodói kedvem.) És a levél!
El ne feledjem, ott lebeg
a szomszéd utca egén.
Minden megírtam, amit lehetett.

Egyedül vagyok a városban,
amióta felütötte fejét a törvény,
ellenetek. Magamon uralkodom
tehát, magamon sem, úgy
uralkodom. Akár ékezet
egy alárendelt szótagon, úgy
uralkodom. (Gépi szedatben.)

Számítok rá, hogy hatalmam
eldől, akár egy kézilabda-
meccs és lelátónyi üres
szívembe gyökeret ver
lázasotok figyelő célkeresztje.